

کنوانسیون بین‌المللی نجات دریایی

لندن- ۱۹۸۹

(۱۳۶۸ ه . ش)

INTERNATIONAL CONVENTION ON SALVAGE.

LONDON - 1989

هدف کنوانسیون :

هدف این کنوانسیون تدوین مقررات متحدالشکل بین‌المللی درباره عملیات نجات بوده که با توجه به نقش ارزنده عملیات نجات کارآمد و به موقع در ایمنی شناورها و سایر اموال در خطر و حفظ محیط زیست و ضرورت ایجاد انگیزه‌های کافی برای افرادی که عملیات نجات نسبت به شناورها یا سایر اموال در خطر را بعهده می‌گیرند شکل گرفته است .

اطلاعات و مقررات عمومی کنوانسیون:

تاریخ انعقاد- ۲۸ آوریل ۱۹۸۹

تاریخ لازم‌الاجرا شدن- هنوز لازم‌الاجرا نشده است

تاریخ عضویت ایران- یکم اوت ۱۹۹۴

محل انعقاد- لندن، انگلستان

محل دبیرخانه- لندن

مرجع نگهدارنده اسناد- دبیر کل سازمان بین‌المللی دریانوردی (ایمو)

زبانهای رسمی کنوانسیون- انگلیسی، فرانسه، اسپانیایی، روسی، چینی، عربی

«قانون اجازه الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به کنوانسیون بین‌المللی نجات دریایی» که در جلسه علنی روز سه‌شنبه سی ام فروردین ماه یکهزار و سیصد و هفتاد و سه مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ ۱۳۷۳/۲/۱۱ به تایید شورای نگهبان رسیده و طی نامه شماره ۲۷۲۷- مورخ ۱۳۷۳/۲/۱۷ واصل گردیده است، به پیوست جهت اجراء ابلاغ می‌گردد

قانون اجازه الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران

به کنوانسیون بین‌المللی نجات دریایی

ماده واحده- به دولت اجازه داده می‌شود به کنوانسیون بین‌المللی نجات دریایی مصوب ۱۳۶۸ مطابق با ۱۹۸۹ میلادی مشتمل بر یک مقدمه و سی و چهار ماده بشرح پیوست ملحق و اسناد آن را مبادله نماید مشروط برآنکه در موارد مذکور در بندهای (الف)، (ب) و (د) ماده (۳۰) آن، مقررات کنوانسیون توسط جمهوری اسلامی ایران لازم‌الرعايه نباشد.

کنوانسیون بین‌المللی نجات دریایی

کشورهای متعاقد به کنوانسیون حاضر،

با درک مطلوبیت تدوین مقررات متحدالشکل بین‌المللی درباره عملیات نجات به صورت توافق جمعی،

با توجه به اینکه تحولات اساسی، به ویژه علاقه روزافزون به حفظ محیط زیست، ضرورت تجدید نظر در مقررات بین‌المللی موجود در «کنوانسیون یکسان کردن پاره‌ای از مقررات قانونی مربوط به کمک و نجات در دریا» مصوب ۲۳ سپتامبر ۱۹۱۰ (اول مهرماه ۱۲۸۹) در بروکسل را تأیید نموده‌اند،

با علم به نقش ارزنده‌ای که عملیات نجات کارآمد و به موقع می‌تواند برای ایمنی شناورها و سایر اموال در خطر و برای حفظ محیط زیست داشته باشد، و

با اعتقاد به ضرورت انگیزه‌های کافی برای افرادی که عملیات نجات نسبت به شناورها یا سایر اموال در خطر را بعهده می‌گیرند،

به قرار زیر توافق نموده‌اند:

فصل اول- مقررات عمومی

ماده ۱- تعاریف

از نظر این کنوانسیون:

الف- عملیات نجات عبارت است از هر عمل یا فعالیت تعهد شده جهت کمک به یک شناور یا دیگر اموال مواجهه با خطر در آبهای قابل دریانوردی یا سایر آبهای از هر قبیل،

ب- شناور عبارت است از هر کشتی یا کرجی، یا هر ساختار قادر به دریانوردی.

ج- اموال عبارت است از هر مالی که از روی عمد و به طور دائم به کنار ساحل متصل نباشد و شامل کرایه مورد تعهد نیز می‌باشد.

د- صدمه به محیط زیست عبارت است از هر صدمه مادی اساسی به سلامتی انسان و یا حیات یا منابع دریایی در آبهای ساحلی یا آبهای درون سرزمینی یا مناطق مجاور آنها، که در نتیجه آلودگی، لوٹ شدگی، آتش سوزی، انفجار یا حوادث مهم مشابه ایجاد شده باشد.

ه- پرداخت عبارت است از هر گونه پاداش، اجرت یا غرامت و اجبالاداء براساس این کنوانسیون

و- سازمان یعنی سازمان بین‌المللی دریانوردی.

ز- دبیرکل یعنی دبیر کل سازمان.

ماده ۲- اعمال کنوانسیون:

این کنوانسیون هنگامی که جریانات قضایی یا داوری مرتبط با موضوعات تحت پوشش این کنوانسیون در یک کشور عضو اقامه گردد، اعمال خواهد شد.

ماده ۳- سکوها و واحدهای حفاری:

این کنوانسیون شامل سکوهای ثابت و یا شناور یا واحدهای متحرک حفاری برون ساحلی هنگامی که چنین سکوها یا واحدهایی در محل مشغول عملیات اکتشاف، استخراج یا تولید منابع معدنی بستر دریا هستند، نمی‌گردد.

ماده ۴- شناورهای متعلق به دولت:

۱- بدون تعارض با ماده پنج، این کنوانسیون شامل کشتی‌های جنگی یا سایر شناورهای غیرتجاری که تحت مالکیت یا بهره‌برداری یک دولت بوده و در زمان عملیات نجات از مصونیت مطلق طبق اصول شناخته شده حقو بین الملل بهره‌مند هستند، نمی‌گردد، مگر اینکه آن دولت تصمیم دیگری بگیرد.

۲- در صورتیکه یک کشور متعهد تصمیم بگیرد که این کنوانسیون در مورد کشتی‌های جنگی‌اش یا دیگر شناورهای توصیف شده در بند یک نیز اعمال شود، آن کشور می‌بایست موارد و شرایط مشخص‌کننده چنین اعمالی را به اطلاع دبیرکل برساند.

ماده ۵- عملیات نجات کنترل شده توسط مرجع‌های عمومی:

۱- این کنوانسیون بر هیچیک از مقررات ناظر بر عملیات نجات بوسیله یا تحت کنترل مرجع‌های عمومی در قانونی ملی یا هر گونه کنوانسیون بین‌المللی ناظر بر اینگونه عملیات، تأثیر نخواهد گذاشت .

۲- معهذاً، نجات دهندگانی که اینگونه عملیات نجات را انجام می‌دهند استحقاقاً استفاده از حقو و طر جبران خسارت مندرج در این کنوانسیون را در رابطه با عملیات نجات خواهند داشت.

۳- میزان بهره‌مندی از حقو و طر جبران خسارت مندرج در این کنوانسیون توسط یک مرجع عمومی موظف به اجرای عملیات نجات، براساس قانون کشوری که چنین مرجعی در آنجا وجود دارد، معین خواهد شد.

ماده ۶- قرار دادهای نجات:

۱- این کنوانسیون در مورد هر عملیات نجات اعمال می‌گردد مگر تا حدودیکه قرار دادی به طور صریح یا ضمنی به نحو دیگری مقرر نموده باشد.

۲- فرمانده مجاز است که قرار دادهایی را به منظور عملیات نجات از طرف مالک شناور منعقد نماید. فرمانده یا مالک شناور مجازند چنین قراردادهایی را از طرف مالک اموال روی شناور منعقد نمایند.

۳- هیچ چیز در این ماده بر اعمال ماده هفت یا وظایف مربوط به جلوگیری، یا به حداقل رساندن صدمه به محیط زیست تأثیر نخواهد گذاشت.

ماده ۷- ابطال و اصلاح قرار دادها:

یک قرارداد یا هر یک از شرایط مندرج در آنرا می‌توان ابطال یا اصلاح نمود اگر:

الف- قرار داد تحت فشار ناروا یا تحت تأثیر خطر، منعقد شده و شرایط آن غیر منصفانه باشد، یا

ب- پرداخت براساس قرار داد برای خدماتی که عملاً عرضه شده بیش از اندازه زیاد بوده یا بسیار اندک باشد.

فصل دوم- انجام عملیات نجات

ماده ۸ - وظایف نجات دهنده، مالک و فرمانده:

۱- نجات‌دهنده در قبال مالک شناور یا سایر اموال مواجه با خطر موظف خواهد بود که:

الف- عملیات نجات را با دقت لازم انجام دهد.

ب- در اجرای وظیفه مشخص شده در بند الف، دقت لازم را برای جلوگیری یا به حداقل رساندن صدمه به محیط زیست به عمل

آورد.

ج- هر گاه اوضاع و احوال به طور موجه اقتضاء می‌کند، از سایر نجات دهندگان درخواست کمک نماید.

د- مداخله سایر نجات دهندگان را بپذیرد هنگامی که چنین مداخله‌ای بنا به تقاضای موجه مالک یا فرمانده شناور یا اموال در خطر

انجام گیرد. در هر صورت چنانچه معلوم شود چنان تقاضایی غیرموجه بوده است، نبایست به مقدار پاداش وی لطمه‌ای وارد آید.

۲- مالک و فرمانده شناور یا مالک سایر اموال مواجه با خطر در قبال نجات‌دهنده موظف هستند که :

الف- با وی در طی عملیات نجات کمال همکاری را بنمایند.

ب- در هنگام انجام همکاری، دقت لازم را برای جلوگیری یا به حداقل رساندن صدمه به محیط‌زیست به عمل آورند.

ج- وقتی که شناور یا سایر اموال به محل امنی آورده شده باشد، تحویل‌گیری مجدد آنرا در صورت تقاضای موجه نجات‌دهنده در این مورد، بپذیرد.

ماده ۹- حق کشورهای ساحلی:

هیچ چیز در این کنوانسیون برحق کشور ساحلی ذیربط در انجام اقدامات منطبق با اصول شناخته شده عمومی حق بین الملل جهت حفظ خط ساحلی خود یا منافع مربوطه به آن در مقابل آلودگی یا تهدید به آلودگی ناشی از یک سانحه دریایی یا اقداماتی در رابطه با آن سانحه‌ای که منطقیاً انتظار می‌رود منجر به پیامدهای وخیم شود، از جمله حق کشور ساحلی برای جهت دادن به عملیات نجات، تأثیر نخواهد گذاشت.

ماده ۱۰- وظیفه ارایه کمک:

۱- هر فرمانده ملزم است تا آنجا که بتواند بدون ایجاد خطر برای شناور خود و افراد روی آن، به هر کسی که در معرض خطر از بین رفتن در دریاست کمک بنماید.

۲- کشورهای متعاقد می‌بایست اقداماتی را که برای اجرای وظیفه مندرج در بند یک ضروری است، اتخاذ نمایند.

۳- مالک شناور و مسوولیتی در قبال عدول از انجام وظیفه فرمانده مندرج در بند یک، نخواهد داشت.

ماده ۱۱- همکاری:

یک کشور متعاقد هرگاه موضوعات مربوط به عملیات نجات نظیر اجازه ورود شناورهای مواجه با خطر به بنادر، یا فراهم کردن تسهیلات برای نجات دهندگان را تنظیم یا مورد تصمیم‌گیری قرار می‌دهد، می‌بایست ضرورت همکاری بین نجات دهندگان، سایر افراد ذینفع و مرجع‌های عمومی را برای اطمینان از اجرای مؤثر و موفق عملیات نجات به منظور حفظ جان یا مال در معرض خطر، و همچنین جلوگیری از صدمه محیط‌زیست مورد توجه قرار دهد.

فصل سوم- حق نجات‌دهندگان

ماده ۱۲- شرایط پاداش:

۱- عملیات نجاتی که نتیجه مفیدی داشته باشد، حق دریافت پاداش را ایجاد می‌نماید.

۲- به غیر از مواردی که به شکل دیگری مقرر شده است، در صورتیکه عملیات نجات نتیجه مفیدی نداشته باشد هیچگونه پرداختی براساس این کنوانسیون واجب‌الاداء نخواهد بود.

۳- در مواردی که شناور نجات یافته عهده‌دار عملیات نجات هر دو متعلق به مالک واحدی باشند نیز، مفاد این فصل اعمال خواهد گردید.

ماده ۱۳- معیارهای تعیین پاداش:

۱- پاداش باید با دید تشویق عملیات نجات و با در نظر گرفتن معیارهای مذکور در ذیل بدون توجه به ترتیبی که در زیر ارائه شده تعیین گردد:

الف- ارزش شناور و سایر اموال نجات یافته،

ب- مهارت و کوششهای نجات‌دهندگان در جلوگیری یا به حداقل رساندن صدمه به محیط‌زیست،

ج- میزان موفقیت بدست آمده توسط نجات‌دهنده،

د- ماهیت و میزان خطر،

هـ - مهارت و کوششهای نجات‌دهندگان در نجات شناور، سایر اموال و جان،

و- زمان به کار رفته و هزینه‌ها و زیانهایی که نجات‌دهندگان متحمل شده‌اند،

ز- خطر مسئولیت و سایر خطرهایی که متوجه نجات‌دهندگان یا تجهیزات آنان است،

ح- فوریت خدمات ارائه شده،

ط- قابلیت دستیابی و استفاده از شناورها یا سایر تجهیزات مورد نظر جهت عملیات نجات،

ی- وضعیت آمادگی و کارآیی تجهیزات متعلق به نجات‌دهنده و ارزش آنها.

۲- پرداخت پاداش تعیین شده براساس بند یک باید توسط کلیه کسانی که در شناور و سایر اموال ذینفع هستند به نسبت ارزش

نجات یافته هر یک، انجام گردد. با این همه یک کشور عضو می‌تواند در قانون ملی خود مقرر کند که پرداخت پاداش توسط یکی از

ذینفع‌ها انجام گیرد مشروط براینکه حق رجوع این ذینفع به سایر ذینفع‌ها برای مطالبه سهم هر یک از آنان حفظ گردد. هیچ چیز در این ماده نافی هر گونه حق دفاع نخواهد بود.

۳- پاداشها، به غیر از هر گونه بهره و هزینه‌های قانونی قابل پرداخت مربوط به آنها از ارزش شناور و سایر اموال نجات یافته تجاوز نکند.

ماده ۱۴- غرامت ویژه:

۱- اگر نجات‌دهنده در مورد شناوری عملیات نجات انجام داده باشد که خود یا کالای آن تهدید برای محیط‌زیست بوده‌اند و براساس ماده ۱۳ موفق به دریافت پاداشی حداقل معادل غرامت قابل ارزیابی طبق مفاد این ماده نشده باشد حق این را خواهد داشت که معادل هزینه‌هایش که در این ماده تعریف شده است از صاحب شناور مطالبه غرامت نماید.

۲- در صورتیکه در شرایط مندرج در بند، یک، نجات‌دهنده با عملیات نجات خود باعث جلوگیری یا به حداقل رسیدن صدمه به محیط‌زیست باشد، غرامت ویژه قابل پرداخت توسط مالک شناور به نجات‌دهنده طبق بند یک می‌تواند تا حداکثر سی درصد هزینه‌هایی که نجات‌دهنده متحمل شده افزایش یابد و با این وجود محکمه می‌تواند اگر این کار را درست و عادلانه بداند، با در نظر داشتن ضابطه مندرج در ماده ۱۳ پاراگراف یک، چنین غرامت ویژه‌ای را باز هم افزایش دهد، لیکن در هیچ حالتی نباید مجموع افزایش از صد درصد هزینه‌هایی که نجات‌دهنده متحمل شده است بیشتر گردد.

۳- هزینه‌های نجات‌دهنده از نظر بندهای یک و دو عبارت است از آن مخارج معقول پرداخت شده از جیب نجات‌دهنده در عملیات نجات به اضافه نرخ عادلانه‌ای برای تجهیزات و پرسنلی که عملاً و به طور موجه در عملیات نجات به کارگرفته شده‌اند، با در نظر گرفتن معیارهای مندرج در بند یک ماده ۱۳، بندهای فرعی (ح)، (ط) و (ی).

۴- کل غرامت ویژه تحت این ماده فقط در صورتی و تا میزانی پرداخت خواهد شد که میزان چنین غرامتی بالاتر از هر گونه پاداش قابل دریافت توسط نجات‌دهنده طبق ماده ۱۳ باشد.

۵- در صورتیکه نجات‌دهنده مسامحه نموده و در نتیجه نتوانسته باشد از ورود صدمه به محیط‌زیست جلوگیری کرده یا آنرا به حداقل برساند ممکن است از تمام یا بخشی از هر غرامت ویژه‌ای که براساس این ماده واجب‌الاداء می‌گردد، محروم شود.

۶- هیچ چیز در این ماده بر حق رجوع مالک کشتی (به مرجع ثالث) تأثیر نخواهد داشت.

ماده ۱۵- تسهیم بین نجات‌دهندگان:

۱- تسهیم پاداش مطرح شده در ماده ۱۳، بین نجات دهندگان باید بر پایه معیارهای مندرج در آن ماده، انجام شود.

۲- تسهیم پاداش بین مالک، فرمانده و سایر افراد در خدمت شناور نجات‌دهنده، توسط قانون پرچم آن شناور تعیین خواهد شد. چنانچه نجات از روی یک شناور انجام نشده باشد، تسهیم طبق قانونی که حاکم بر قرارداد فیما بین نجات‌دهنده و کارگزاران وی می‌باشد، تعیین خواهد شد.

ماده ۱۶- نجات اشخاص:

۱- اشخاصی که جانشان نجات داده شده ملزم به پرداخت هیچگونه اجرتی نخواهند بود، با این حال هیچ چیز در این ماده تأثیری بر مقررات قانون ملی در این باره نخواهد داشت.

۲- یک نجات‌دهنده جان انسان که در خدمات ارایه شده به مناسبت سانحه‌ای که منجر به عملیات نجات گشته، سهیم بوده است، مستحق دریافت سهم عادلانه‌ای از مبلغ مورد حکم به نجات‌دهنده برای نجات شناور یا سایر اموال یا جلوگیری یا به حداقل رساندن صدمه به محیط زیست می‌گردد.

ماده ۱۷- خدمات عرضه شده تحت قرار دادهای موجود:

هیچ پرداختی براساس مقررات این کنوانسیون واجب‌الاداء نیست مگر اینکه خدمات ارایه شده بیش از آن باشد که منطقی می‌توان آنرا به عنوان اجرای لازم قراردادی که قبل از بروز خطر منعقد شده است، تلقی نمود.

ماده ۱۸- تأثیر رفتار نادرست نجات‌دهنده:

یک نجات‌دهنده ممکن است از کل یا بخشی از پرداختی که براساس این کنوانسیون به وی واجب‌الاداء می‌گردد تا آن میزان که بخاطر تقصیر یا غفلت وی عملیات نجات لازم یا مشکل‌تر شده باشد یا اینکه نجات‌دهنده از جهت کلاهبرداری یا سایر کارهای ناشایست مقصر بوده باشد، محروم شود.

ماده ۱۹- ممنوعیت عملیات نجات:

خدماتی که علیرغم منع صریح و موجه مالک یا فرمانده شناور یا مالک هر گونه اموال دیگر در معرض خطر که روی شناور نیست و نبوده است، انجام شده باشد موجب پرداخت تحت این کنوانسیون نخواهد بود.

ماده ۲۰- حق ممتازه دریایی:

۱- هیچ چیز در این کنوانسیون بر حق ممتازه دریایی نجات‌دهنده تحت هر کنوانسیون بین‌المللی یا قانون ملی تأثیر نخواهد داشت.

۲- نجات‌دهنده در صورتیکه وثیقه رضایت بخشی برای مورد ادعای خود، که شامل بهره و هزینه‌ها هم می‌باشد، به نحو مقتضی به وی

ارایه یا برایش تأمین شده باشد، می‌تواند حق ممتازه دریایی خود را به اجرا نگذارد.

ماده ۲۱- وظیفه تأمین وثیقه:

۱- شخصی که تحت این کنوانسیون مسئول پرداخت می‌باشد باید بنا به تقاضای نجات‌دهنده، وثیقه قابل قبولی برای مورد ادعا،

منجمله بهره و هزینه‌های نجات‌دهنده تأمین نماید.

۲- بدون تعارض با بند یک، مالک شناور نجات‌یافته حداکثر سعی خود را خواهد نمود تا اطمینان یابد که مالکان محموله قبل از آزاد

شدن محموله، وثیقه قابل قبولی را جهت مطالبات علیه ایشان، منجمله بهره و هزینه‌های متعلقه، تأمین خواهند نمود.

۳- مادامی که وثیقه قابل قبولی برای مطالبات نجات‌دهنده علیه شناور یا اموال ذیربط تأمین نشده است نباید از اتمام عملیات نجات

به آنجا آورده‌اند، بدون رضایت نجات‌دهنده تغییر محل داد.

ماده ۲۲- پرداخت موقت:

۱- محکمه‌ای که صلاحیت رسیدگی قضایی بر ادعای نجات‌دهنده را دارا می‌باشد، می‌تواند از طریق دستور موقت حکم دهد که به

نجات‌دهنده باید آن مبلغی را که عادلانه و درست به نظر می‌رسد به صورت علی‌الحساب پرداخت گردد، و برحسب همین ضوابط در جایی

که شرایط به طور درست و عادلانه اقتضاء کند، تضمین لازم داده شود.

۲- در صورت انجام پرداخت موقت تحت این ماده، وثیقه سپرده شده تحت ماده ۲۱ به همان نسبت کاهش خواهد یافت.

ماده ۲۳- محدوده زمانی اقامه دعوی:

۱- هر گونه دعوی مربوط به پرداخت تحت این کنوانسیون در صورتیکه مراحل قضایی یا داوری در ظرف مدت دو سال به جریان

نیفتاده باشد مشمول مرور زمان خواهد گردید. دوره محدود زمانی (برای اقامه دعوی) از روزی آغاز می‌شود که عملیات نجات به پایان

رسیده است.

۲- کسی که علیه وی دعوایی اقامه می‌شود می‌تواند در هر زمان در طول جریان آن دوره محدود زمانی با تسلیم اعلامیه‌ای به مدعی آن دوره را تمدید کند. این دوره را به همین ترتیب می‌توان مجدداً تمدید کرد.

۳- دعوی برای غرامت توسط شخص مدیون می‌توان حتی پس از انقضاء دوره محدود ذکر شده در بندهای قبلی اقامه شود، به شرطی که ظرف مدت مجاز طبق قانون کشوری که رسیدگیهای قضایی در آنجا جریان یافته است، اقامه شود.

ماده ۲۴- بهره:

استحقاق نجات‌دهنده برای دریافت بهره‌وری هر گونه پرداخت واجب الاداء تحت این کنوانسیون، مطابق قانون کشوری که محکمه مربوط به آن پرونده در آنجا واقع است، معین خواهد شد.

ماده ۲۵- کالاهای متعلق به دولت:

از هیچیک از مقررات این کنوانسیون نباید، نه وسیله رسیدگی حقوقی و نه وسیله هیچگونه طرح دعوی عینی، به عنوان مبنایی برای ضبط توقیف یا بازداشت علیه کالاهای غیرتجاری متعلق به دولت که در زمان عملیات نجات مشمول مصونیت ناشی از حاکمیت تحت اصول شناخته شده همگانی حقوق بین‌الملل بوده‌اند استفاده گردد، مگر اینکه دولت صاحب کالا موافقت داشته باشد.

ماده ۲۶- کالاهای انسان دوستانه:

هیچیک از مقررات این کنوانسیون نباید به عنوان مبنایی برای ضبط، توقیف یا بازداشت کالاهای انسان دوستانه اهداء شده توسط یک کشور مورد استفاده قرار گیرد، اگر آن کشور موافقت کرده باشد که هزینه خدمات نجات ارایه شده در ارتباطی با چنان کالاهای انسان دوستانه‌ای را بپردازد.

ماده ۲۷- انتشار احکام داوری:

کشورهای متعاقد باید انتشار احکام داوری صادره در دعاوی نجات را، تا آنجا که مقدر است و با کسب رضایت طرفین، تشویق نمایند.

فصل پنجم- مواد نهایی

ماده ۲۸- امضاء، تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق:

۱- این کنوانسیون از دهم تیرماه ۱۳۶۸ مطابق با اول ژانویه ۱۹۸۹ میلادی تا ژوئن ۱۹۹۰ (خرداد ۱۳۶۹) در مقر سازمان جهت

امضاء و از آن پس جهت الحاق مفتوح خواهد ماند.

۲- کشورها می‌توانند رضایت خود مبنی بر ملزم بودن به این کنوانسیون را به طری ذیل ابراز نمایند:

الف- امضاء بدون شرط تصویب، پذیرش، تأیید، یا

ب- امضاء منوط به تصویب، پذیرش یا تأیید به دنبال تصویب، پذیرش، یا تأیید، یا

ج- الحاق.

۳- تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق با تودیع سندی به همین مضمون به دبیرکل رسمیت خواهد یافت.

ماده ۲۹- لازم‌الاجرا شدن:

۱- این کنوانسیون یک سال پس از تاریخی که پانزده کشور رضایت خود را مبنی بر ملزم بودن به آن اظهار نموده باشند، لازم‌الاجرا خواهد شد.

۲- برای هر کشوری که رضایت خود مبنی بر ملزم بودن به این کنوانسیون را پس از اینکه شرایط لازم‌الاجرا شدن آن فراهم شده

باشد، اظهار نمایند، چنین رضایتی یک سال پس از تاریخ اظهار این رضایت مؤثر خواهد بود.

ماده ۳۰- حق شرط:

۱- هر کشوری در هنگام تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاق می‌تواند حق خود برای اعمال نکردن مفاد این کنوانسیون در حالت‌های زیر را

حفظ نماید:

الف- وقتی که عملیات نجات در آبهای درون سرزمینی انجام می‌شود و تمام شناورهای درگیر از نوع دریانوردی درون سرزمینی

هستند.

ب- وقتی که عملیات نجات در آبهای درون سرزمینی انجام می‌شود و هیچگونه شناوری درگیر نیست.

ج- وقتی که کلیه طرفهای ذیربط تبعه آن کشور هستند.

د- وقتی که اموال موضوع نجات از نوع اموال فرهنگی دریایی و دارای ارزشهای ماقبل تاریخی، باستان‌شناسی یا تاریخی هستند و

روی بستر دریا قرار دارند.

۲- حق شرطهای به عمل آمده در هنگام امضاء منوط به تسجیل در موقع تصویب، پذیرش یا تأیید هستند.

۳- هر کشوری که از حق شرط نسبت به این کنوانسیون استفاده کرده است می‌تواند در هر زمانی به وسیله یادداشتی خطاب به دبیر کل آن را پس بگیرد. چنین پس‌گرفتنی در روز دریافت یادداشت مؤثر خواهد شد. اگر یادداشت عنوان کند پس‌گرفتن حق شرط در تاریخی که در یادداشت مشخص شده مؤثر گردد و آن تاریخ پسین‌تر از تاریخ دریافت یادداشت توسط دبیرکل باشد آن پس‌گرفتن در آن تاریخ پسین مؤثر خواهد شد.

ماده ۳۱- انصراف:

۱- هر کشور عضوی می‌تواند در هر زمانی پس از سپری شدن یک سال از تاریخ لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون برای آن کشور، از این کنوانسیون اعلام انصراف نماید.

۲- انصراف، به وسیله تودیع سند انصراف نزد دبیرکل مؤثر خواهد شد.

۳- انصراف یکسال پس از دریافت سند انصراف توسط دبیرکل، یا پس از سپری شدن دوره طولانی‌تری که ممکن است در سند انصراف مشخص شده باشد، مؤثر خواهد شد.

ماده ۳۲- تجدید نظر و اصلاح:

۱- سازمان می‌تواند کنفرانسی به منظور تجدیدنظر یا اصلاح در این کنوانسیون تشکیل دهد.

۲- دبیرکل براساس درخواست هشت کشور عضو، یا یک چهارم کشورهای عضو، هر کدام که عدد بزرگتری باشد، کنفرانسی متشکل از کشورهای عضو این کنوانسیون را برای تجدید نظر یا اصلاح کنوانسیون تشکیل خواهد داد.

۳- هر گونه رضایت مبنی بر ملزم شدن به این کنوانسیون که پس از تاریخ لازم‌الاجرا شدن اصلاحیه‌ای به این کنوانسیون ابراز گردد، به منزله الزام به کنوانسیون اصلاح شده تلقی خواهد شد.

ماده ۳۳- امین:

۱- این کنوانسیون نزد دبیرکل تودیع خواهد شد.

۲- دبیرکل باید:

الف- تمام کشورهایی که این کنوانسیون را امضاء کرده‌اند یا به آن ملحق شده‌اند، و تمام اعضاء سازمان را از موارد زیر مطلع نماید:

۱- هرامضاء یا تودیع سند تصویب، پذیرش، تأیید یا الحاح جدید به همراه تاریخ آن،

۲- تاریخ لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون،

۳- تودیع هر سند انصراف از این کنوانسیون به همراه تاریخ دریافت آن سند و تاریخی که انصراف مؤثر می‌شود.

۴- هر اصلاحیه تصویب شده طبق ماده سی و دو،

۵- دریافت هر گونه حق شرط، اعلامیه یا یادداشت صادره تحت این کنوانسیون.

ب- نسخ اصل گواهی شده این کنوانسیون را به تمام کشورهایی که این کنوانسیون را امضاء کرده‌اند یا به آن ملحق شده‌اند ارسال نماید.

۳- به محض لازم‌الاجرا شدن این کنوانسیون، یک نسخه اصلی گواهی شده آن باید توسط امین جهت دبیرکل سازمان ملل متحد برای ثبت و انتشار طبق ماده ۱۰۲ منشور ملل متحد ارسال شود.

ماده ۳۴- زبانها:

این کنوانسیون در یک نسخه اصل واحد به زبانهای عربی، چینی، انگلیسی، فرانسوی، روسی و اسپانیایی صادر شده که هر یک از متون دارای اعتبار یکسان می‌باشند.

با احراز مراتب فوق، امضاء کنندگان ذیل که برای این منظور به نحو لازم توسط کشورهای متبوعه خود مجاز شده‌اند، این کنوانسیون را امضاء نموده‌اند.

انجام شده در لندن به تاریخ ۱۳۶۸/۲/۸ مطابق با بیست و هشتم آوریل یکهزار و نهصد و هشتاد و نه میلادی.

قانون فوق مشتمل بر ماده واحده منضم به متن موافقتنامه شامل مقدمه و ۳۴ ماده در جلسه علنی روز سه شنبه مورخ سی‌ام فروردین ماه یکهزار و سیصد و هفتاد سه مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ ۱۳۷۳/۲/۱۱ به تأیید شورای نگهبان رسیده است.